

Med skælvende Haand trykkede han paa Klokkeknappen.

Da der ikke straks blev aabnet, satte han igen Fingeren paa Knappen, dennegang fast bestemt paa ikke at slippe den, før der blev lukket op. Efter Forløbet af en Snes Sekunder gav han sig desuden til at dundre paa Døren af alle Kræfter og raabte:

»Luk op! Det er mig! . . . Jeg veed, du er derinde, Vilhelmine! I lukker øjeblikkelig op, eller jeg henter Politiet.«

Da stadig ingen aabnede, og alt var tyst inde bag Døren, begyndte han i Desperation at bearbejde den med sin Stok, indtil denne splintredes. Saa sparkede han til Fyldingen og rykkede i Laasen, mens han blev ved at skringe, at han vilde hente Politiet, dersom de ikke straks lukkede op.

Spektaklet kaldte Husets Beboere til. Ud af en halvaaben Dør lige overfor kiggede et Par forskræmte Barneansigter frem, og snart stod Trappeafsatsen nedenunder fuld af stirrende Folk. Men Jægermesteren var nu gaaet ganske fra Vid og Samling og saae dem ikke. Han løb mod Døren med knyttede Hænder, sparkede og slog og raabte vilde Trusler ind gennem Brevspalten.

»Du kan vente dig, lille Frandsen! Jeg skyder dig ned som en skabet Kat og la'r dig flaa bagefter. Og du, Vilhelmine — du skal ikke faa det bedre, kan